

No 141.

En B i s e,

til Minde om 3 Mænd af Gaarden Nedre Frostad i Besnæs Sogn under Bedse Præstegjeld i Romsdalen, hvilke den 26de Septbr. 1832 omkom paa Romsdals Fjord paa en Reise til Romsdals Marked,

forfattet af

en gammel Bondekone

Lisabeth Larsdatter

af samme Gaard.

Trykt af Høeg i Trondhjem.

V box 25:725

Mel. O kjere Sjel, frygt aldrig meer ic.

Af, hvad maae vi høre og see
 Af Hændelser, som her mon skee
 Med vores næste Naboer.

De karst og glad af Huset gik
 Og fik af Dødens sidste Drik;
 De Grander samtlig trende
 Befom en hastig Ende.

2.

I Aaret Atten Hundrede
 Og dertil to og tredive
 Da det sig har tildraget.
 Paa Gaarden Nedre Frostad her,
 Paa den de Alle fødet er'
 Det hendt' ved Mikkel's-Tide,
 Saa kan man Tiden vide.

3.

Bed Klokken 9 om Morgen
 Til Reisen sig forføied hen
 Til Marked de sig agted';
 Men førend Aftensol gik ned,
 Da var' de sovnet hen i Fred.
 De fik en hastig Ende!
 Gud dem sin Naade sende!

4.

Paa Romsdals-Marked's Veie der
Bed Skaalerhavn var' komne nær,
Da dem det Uheld træffed'.
Omringte af et stormet Veir,
Da de sin Død for Die seer,
Men komme ei tilbage
Sin Nød for os at klage.

5.

Isted for Markeds Leeg og Fryd,
Da hertes her en Klynkelyd
Af Sorgens tunge Skjæbne.
Her kan det Ordsprog finde Sted:
„I Fred paakommer Bitterhed“,
Ja vel i Fredens Dage
Her hertes Ynk og Klage.

6.

Der siges de paa Hvælvet laae
Dg efter Nedning raabe maae.
Endeel det ville nægte:
De sige, at det ei var sandt,
Men Gud randsager Tingen grant;
Han deres Raab vel herte
Dg dem af Nøden førte.

7.

Om Noget stolt tør stole paa
At han idag her trygt kan staae,
Kan snart imorgen falde.
Af Døden kan indfinde sig
Paa ubeleiligt Sted og Tid;
Derfor os ei kan sømme
En fremmed Svend at dømme.

8.

Vi er' her udi Verdens Drk;
Vi boe som i et taaget Mørk;
Vi ved ei vores Ende.

Vi veed, vor Død er ganske vis,
Men Tid og Maade er uvis.
Gud lær os det at kjende
Og os fra Synden vende.

9.

Gud deres Grav har skicket der;
Thi maatte savnes Hjælpen her.
Med Job vi da vil sige:
Det Herren gav, Han der da tog,
Thi skee Gud Fader evig Lov,
Hans Navn til Priis og Ære
Fornøied' vil vi være.

10.

Enhver kan tænke selv med sig
Hvor Folket der veemodelig
Bed saadant Budskab bliver,
At baade Mænd og Brødre kjer:
De ikke meer i Verden seer.
Gud trøste deres Hjerte
I saadan Sorg og Smerte!

11.

Der Enker to tilbage er,
De savne deres Mænd kjer;
Med Veemod de sig klage.
Det var en Skaal for dem vel suur,
Sa bedst og bitter som Malurt.
Gud dem sin Trøster sende,
Deres Graad til Glæde vende!

12.

Den Enke der med Sønner fem
 I Sorgen ene er igjen,
 Den Sjette er en Datter.
 Hun var omtrent ved et halvt Aar
 Da Gud ved Døden Manden ta'r.
 Gud dem sin Troster sende,
 Den Sorg til Glæde vende!

13.

Den anden Enke, som der er,
 Sit Foster under Hjertet bær
 Da Manden han bortdøde.
 Gud veed, det var for hende haardt,
 Det skar i Hjertet dybe Skaar.
 Gud selv de Saar der læge
 Og dennem vederqvæge.

14.

Det var og nu i dette Aar
 Der's Bryllup der paa Gaarden staaer,
 Det lidt før Sanct Hans Tide;
 De atten Uger sammen var
 Før de ved Døden skiltes ad.
 Gud veed, de Taarer rinde
 Af hendes blege Kinde.

15.

Den samme Mandens Moder, der
 Tillige og en Enke er,
 I fem Aar det har været,
 Tillige med hans Søster fjer
 Der i Sorgen med de Andre er.
 Gud Alles Sorger læge
 Og dennem vederqvæge!

16.

Den Ene der min Broder var,
Som der saa hastig Ende faaer.
Seg det ei kan forglemme,
Det er for mig en Sorg vel stor;
Den glemmes ei paa denne Jord,
For Gud mig Døden sender,
Bed den mit Liv da ender.

17.

Da haaber jeg, vi samles der,
Hvor Sorger ikke trykke meer
Dg Angstelser ei true.
I dette Haab sig iler hen
Den korte Tid jeg har igjen;
Gud veed det bedst, hvorlænge
Mig Sorger her skal trænge.

18.

Tillige med min Datter saa
Dg det med sine Børen smaae
Sin Morbroder vel savner.
For hende han en Fader var,
Fra Buggen af hun fjer ham var
Dg siden mens han leved'
Til deres Bedste stræbed'.

19.

End meer han hende var saa god
At han sin Gaard for hende lod,
Som han den selv har faaet.
Hun var omtrent ved atten Aar,
Da hun den Gaard af ham da faaer.
Gud vist hans Godhed skjøner
Dg ham derfor belønner.

20.

Henved halvandet tyve Aar
Han denne Gaard selv bruget har,
Men aldrig givt har været.
Ham rører ikke Enke-Graad,
Eiheller Ungdoms løse Daad;
For det hans Been faaer være
I Fred, hvor de nu ere.

*

*

*

21.

O Mangen her fortryder paa,
At jeg enfoldeligen saa
Den Vise har optænket.
Forladelse jeg beder om,
Mens her er endnu Tid og Rum,
Og mig ei skal fortryde
En Bedre frem at byde.

22.

Jeg tænker, tidt mig Folk beleer,
Jeg som en gammel Qvinde er
Vel Saadant kan optænke.
Jeg disse Tanker slænger hen;
Jeg tænkte snarlig om igjen:
Hvad kunde det mig skade,
Om Verden vil mig hade?

23.

Derpaa jeg strax da prøvede
Og mine Tanker øvede
Det ringe Digt at fremme.

Seg Pen ei, Blæk ei røre kan,
Men det udaf mit Hoved ta'r,
Mens salte Taarer rinde
Her ned ad mine Kinde.

24.

Seg denne Vise slutte vil,
Min' Sorger drive mig dertil:
Seg er af svage Kræfter;
Seg her i Verden levet har
Henved et tredsindstyve Aar,
Ei alle Dage blide,
Gud bedst Alting maa vide.

